

nesburg i Sydafrika til september. Det er 10-års-evalueringen af Rioprocesen. Her lovede de rige lande at yde ekstra midler til at samarbejde med ulandene om at forbedre miljøet, fordi de fattige lande havde den helt naturlige opfattelse, at hvis de skulle påtage sig yderligere forpligtelser i form af en miljøindsats i et samarbejde med os, så ville de også have hjælp til at gøre det fra de lande, som har erfaringer, viden, teknologi og midler til at gøre det. Og vi lovede dem faktisk ekstra nye midler ud over det, vi gav i forvejen.

Det kan Danmark ikke længere leve op til. Vi gav også allerede dengang 1 pct., nu er vi begyndt at gøre miljøbistanden til en del af den ene procent, der er ingen ekstra midler. Det er en meget dårlig forhandlingsposition for regeringen at skulle have, oven i købet i en situation, hvor man har formandskabet for EU, og det viser en regering uden visioner, uden udsyn, uden internationale ambitioner.

Så påstår man en gang imellem, at det her ikke rammer fattige mennesker, og at mindre miljøbistand heller ikke gør det. Det passer ikke. Man kan bare gennemgå, hvad det er der bliver ramt af nedskæringerne.

Det er f.eks. den opfølgning, som vi var i gang med på Cheminovaskandalen i Mellemamerika, hvor vi hjalp med at rydde op efter vores egen virksomhed og begrænse overforbrug og forurening med pesticider. Det bliver nu beskåret.

Det er vandressourceforvaltningen i det sydlige Afrika, som er meget højt prioriteret i det område, og det bliver et centralt emne i Johannesburg. Nu skærer vi ned. Hvordan kommer det til at påvirke forhandlingerne og Danmarks troværdighed, kan man spørge.

Det er Mekongprojektet i Sydøstasien, hvor vi har et flodsystem, der er levegrundlag for 60 millioner af verdens fattigste mennesker. Nu bliver det skåret ned.

Det er tørkeproblemerne i det sydlige Sahara, hvor man har sult, underernæring. Der bliver skåret ned.

Dermed rammer vi i høj grad både miljøet og fattige menneskers levevilkår og ikke nok med det. Den nye strategi er også udtryk for spild af penge og ressourcer både i Danmark og i modtagerlandene. Lad os bare tage Laos som et eksempel. Her har man forberedt et miljøprojekt gennem flere år. Nu er 50 mio. kr. spildt, fordi det bare med et pennestrøg bliver sløffet. Men vi har også – og det er endnu værre – spildt tiden for laoterne, der har brugt en meget svag miljøad-

ministrations tid på at forberede projektet i tillid til, at Danmark var en seriøs og troværdig samarbejdspartner. Det har vi nu vist os ikke at være, og de har så spildt deres tid, deres kræfter, tingene kan ikke overtages af andre, hele indsatsen ligger på gulvet.

Det sætter Danmarks troværdighed i hele den fattige verden på spil.

Så er der Øststøtten oveni, Øststøtten, som i allerhøjeste grad har vist sig som en kæmpe succes på alle områder: bedre miljø, miljø for pengene, mest muligt miljø for pengene, danske arbejdspladser, dansk eksport, politisk indflydelse, samarbejde om konventioner. Nu parkerer man hele beløbet på en spærret konto i Finansministeriet. Det er der ikke meget logik og ræson i, der er ingen internationale visioner, der er en regering med snæversyn, indadvendthed og manglende udsyn bag.

Kunne vi da i det mindste ikke i dag få et tilsgagn om, at man nu frigør de midler fra den spærrede konto, som er nødvendige for, at ingen af de projekter, som er sat i gang i tillid til, at vi var troværdige samarbejdspartnere, skal stoppe?

Så det allerværste: Det er hele den procedure, der har været brugt, det er hovedkulds, det er forhastet, det er løftebrydende. Kort sagt ser vi her på bistandsområdet en regering uden udsyn, en regering uden fremsyn. Det er trist.

Kl. 17.20

Morten Helveg Petersen (RV):

Regeringens politik på området er udtryk for snæversyn, indadvendthed, mangel på udsyn. I finanslovsforslaget svinges den store sparekniv, 1 mia. kr. på ulandsbistanden. Dertil 0,5 mia. kr. på den såkaldte Mifresta-ramme, der især vedrører miljøbistand til ulande og Østeuropa.

Regeringen mener, at bevillingen kan beskæres, men det kan Danmarks internationale ansvar ikke, og Det Radikale Venstre vender sig derfor kraftigt imod denne politik, der på centrale punkter er afgørende forkert. Nedskæringen går ud over nogle af verdens allerfattigste mennesker. Tre lande mister støtten helt. Flere andre lande beskæres eller igangværende projekter opgives, miljøbistanden beskæres kraftigt. Alt sammen får det alvorlige konsekvenser for de mennesker, som det berører, mennesker, der i forvejen lever i yderste fattigdom, og hvis levevilkår overhovedet ikke tåler sammenligning med de i den store sammenhæng relativt beskedne hjemlige velfærdsproblemer.